

لحظه لحظه با پدر مهربان

قسمت پنجم: غربت جانسوز!

@seratehaghi

لحظه لحظه با پدرمهربان

قسمت پنجم: غربت جانسوز!

چرا هیچ کس برای من از تنهایی و غربت امام سخن نگفت!...

چرا کسی مرا با این مصیبت آشنا نکرد!...

چه شد که من در این روزگار غیبت، احساس راحتی می کنم!

از بس مولای خود را صدا نزدم و به فکر او نبودم، دیگر بی خیال شده ام...

آری! وقتی که یاد او رها شد، یاد دیگران در دل من جای گرفت...

باید همتی مردانه کرد، باید مانند امام صادق علیه السلام، مجلس روضه گرفت؛ آن هم

از نوع روضه مهدی!

باید گرد هم جمع شویم، در خانه ها، حسینیه ها، مسجدها و مکان های دیگر، و درباره

گرفتاری ها و غم های دل مهدی سخن بگوییم و اشک بریزیم...

مصیبت و گرفتاری های مهدی، شدیدتر از همه مصیبت هاست..

باید برای این مصیبت ها مجلس روضه گرفت؛ این چه حکایتی است که نام و یاد

مهدی علیه السلام با گریه همراه بوده است!

در این حدیثی که آن را ذکر کردم، امام صادق علیه‌السلام، اینگونه در مصیبت‌های مهدی اشک می‌ریزد...

چند حدیث دیگر را هم در اینجا ذکر می‌کنم؛

شماره يك: «ابوخالد کابلی، نزد امام سجاد علیه‌السلام آمد و سخن درباره مهدی به

میان آمد؛ پس امام سجاد گریه شدیدی نمود و فرمود:

«به خدا قسم روزگار غیبت او، بسیار طولانی خواهد شد.»

شماره دو: «دَعْبِلَ یکی از شاعرانی بود که همواره در دفاع از مکتب تشیع، شعر

می‌سرود؛

او نزد امام رضا علیه‌السلام آمد و شعر خودش را خواند. شعری که در آن از مهدی یاد

شده بود؛

ترجمه شعر او چنین بود:

«من به ظهور امامی دل بسته‌ام که سرانجام خواهد آمد؛ و باطل را نابود خواهد کرد و

حق را آشکار خواهد ساخت.»

اینجا بود که امام رضا علیه‌السلام، گریه شدیدی نمود، و سپس از روزگار غیبت مهدی

سخن گفت...

آری! آنقدر گرفتاری‌ها و بلاهایی که مهدی به آن مبتلا می‌شود زیاد است، که اشک را

از چشمان امام رضا علیه‌السلام جاری کرد.

به راستی چه شده است؟!

چرا من غافل مانده‌ام؟!

چرا وقتی می‌شنوم صدها سال است امام من در این همه بلا و مصیبت گرفتار شده

است، اشکم جاری نمی‌شود؟

شماره سه: گرخی، یکی از یاران امام جواد علیه‌السلام بود؛ او نزد آن حضرت آمد و

درباره مهدی از او سوال کرد؛ اینجا بود که امام جواد شروع به گریه کرد و گریه او

بسیار شدید شد و سپس فرمود:

«زمانی می‌آید که مهدی از یادها و خاطره‌ها فراموش می‌شود؛ عده زیادی از کسانی که

به او اعتقاد داشتند دست از اعتقاد خود برمی‌دارند و دین واقعی را رها می‌کنند».

آری! چه غربتی بالاتر از اینکه کسانی که زمانی خود را شیعه می‌دانستند، دست از

اعتقاد به مهدی بردارند و آن حضرت را در غربت و تنهایی رها کنند؛ این غربت

بسیار جانسوز است.

اگر در آنچه برای نقل کردم دقت کنی، به این نتیجه می‌رسی که باید بیشتر به یاد

مصیبت‌ها و گرفتاری‌های امام زمان باشی؛

باید برای غربت او اشک بریزی، تا بتوانی مسیر کمال را پیمایی.

در این اشک «رازی» نهفته است که تو را به آسمان پیوند می‌دهد.

[@aparat.com/be-sooye_zohoor](https://aparat.com/be-sooye_zohoor)

[v_bagherpour_kashani](https://www.instagram.com/v_bagherpour_kashani)

[@seratehagh1](https://www.telegram.com/@seratehagh1)

[besouyezohour](https://www.besouyezohour.com)

[bagherpour-kashani.com/](https://www.bagherpour-kashani.com/)

[@serat12k](https://www.instagram.com/@serat12k)

[youtube.com/c/seratehagh](https://www.youtube.com/c/seratehagh)

<https://naakhodaa.ir>